

die een debat met ons weigerde (zie vorige Nummer onzer krant).

2e. De beginselverklaring van het I. A. M. V. is nog nooit anders geweest dan doortrokken van weeklyke anti-geweld sentimentaliteit. Men leze de „beginnelsen“ van het I. A. M. V. na, in haar „Antimilitaristisch Jaarboek“ van 1923.

3e. Inzake de zomertijd nam de Alarmredactie, zooals thans blijkt, (het stukje in Alarm 1e jrg. No. 11. was niet zoo duidelijk) een volkomen reformistisch standpunt in. Immers het toejuichen van „bezuinigingspogingen“ is in de kaart spelen der Bourgeoisie. Want al mag de zomertijd wel in't belang schynen van het proletariaat, in werkelykheid wordt zyn lot er niet beter om, en wat belangryker is, de stryd daarvoor houdt hem juist af van de stryd tegen dit stelsel.

Wy („wy“ zyn de, aan de K. A. J. verantwoording verschuldigde redactie) sluiten hiermede de polemiek over deze zaak. Wat niet wil zeggen: de Alarmisten krygen niet meer het woord, want het aanbod van een openbaar debat (wat afgeslagen is) handhaaft de K. A. J.

Korte Opmerkingen en Aanmerkingen

„De Jonge (moppen-)Communist“.

De zucht van de Zaaierleiders om Kost wat Kost de massa te trekken, heeft er reeds toe geleid dat in hun krant stuiversbladmoppen voorkomen. — Daarnaast wordt dan opgewekt de Russische Revolutie te herdenken. Krygen we binnenkort misschien ook „Communistische“ Lord Lister of Buffalo Bill verhalen? Het is me 'n raar soort Communisme tegenwoordig in de Zaaier, hoor. — — —

Rooyaards en Wibaut.

Rooyaards kon de Stadsschouwburg huren op zekere voorwaarden. Dat wou hy niet; daarom nam hy zyn acteurs aan op een hongerloen, op beestachtige voorwaarden; toen bood de socialistische wethouder Wibaut den heer Rooyaards de Stadsschouwburg aan op veel gunstiger voorwaarden Daar ging Rooyaards op in. Maar de contracten der-tooneelspelers blijven er even beroerd om.

Dat is socialistische gemeentepolitiek.

Over vakverenigingen.

In Amerika, met name de Vereenigde Staten staakten de kolonmynwerkers en kolonarbeiders onder leiding van de vakvereniging. Waarvoor?

Ze wilden: le, 't verplichte lidmaatschap van de vakvereniging voor de kolonwerkers. 2e, dat de contributie voor de vakvereniging door de mynonderneming, de maatschappij, van de weekloonen wordt afgetrokken en aan de vakvereniging wordt uitbetaald.

Heb je daarvan terug? Is dat nou vakvereniging en Kapitalist onder een deken of niet? Verbeeld je dat je baas je zoo-en-zoo veel afhoudt van je loon: voor de vakvereniging. Dat betekent: je baas betaalt je vakvereniging, of wel; de vakvereniging wordt door je baas onderhouden, of wel: ze behoort aan je baas; om zoo te zeggen als een nevenbedryf; zooals b. v. een bakker zyn houtskool verkoopt, of een melkboer fietsen stalt, of een kruier ook uit porren gaat.

Een fyne vakvereniging niet?

O, maar hier is 't niet veel beter. By de werklozen uitkeering, b. v. is door de regeeringssteun de vakbeweging aan de regeering gebonden. En die regeering, zyn jy of ik dat, of is dat 't groot-kapitalisme? — — —

Kommunistische Arbeiders Beweging.

De Bootwerkersstaking in Engeland.

Er was in de groote havenplaatsen van Engeland wekenlang een staking; een staking geheel buiten de vakverenigingen om.

De heeren leiders van de vakverenigingen der betrokken arbeiders, hadden een overeenkomst aangegaan met de patroons die inhield, dat, wann eer de pryzen der levensmiddelen beneden een zekere prys waren gedaald, de loonen naar dien maatstaf zouden worden verminderd.

Dit punt der prysdaling was bereikt. De patroons gingen krachtens de overeenkomst de loonend er bootwerkers verlagen met 1 Shilling per dag. Met deze verlaging namen de bootwerkers geen genoegen. Ze gingen in staking tegen den wil der bestuurders en hadden maling aan de overeenkomst van de heeren Ben Tillet c. s.

Het bestuur der vakvereniging viel de patroons by; per manifest werden de arbeiders aangespoord het werk te hervatten.

In Engeland spelen dus de vakverenigingen dezelfde rol als in andere landen, n. l. de rol van kapitalistische organisaties.

Welke houding namen de Kommunisten aan in dezen stryd?

Onder Kommunisten verstaan wy hier de K. A. P. aangesloten by de Komm. Arb. Int.

In het orgaan „Workers Dreadnought“, werd aangespoord de stakers te steunen (In't nummer van 14. Juli' 23).

De propaganda volgens het inzicht der K. A. P. werd den bootwerkers niet gespaard; de Krantenverkoop, n. l. van de „Workers Dreadnought“, ging zeer goed.

Op deze houding van onze Engelsche kameraden, aangesloten by de K. A. I., hebben wy geen aanmerking.

We hebben echter wel reden tot kritiek op de K. A. Z.

Wy bedoelen op de krant van de richting Essen der K. A. P. in Duitschland aangesloten by de K. A. I. In een der nummers (no. 24.) kwam voor een vertaling uit het Engelsche blad, getiteld: „Aan de mynwerkers van Groot-Brittanie“.

Blykbaar is het orgaan van onze Engelsche Kameraden, belangrijk, want bedoelde vertaling beslaat in de K. A. Z. Essen vele kolommen.

De redactie had echter in hetzelfde nummer, waaruit zy heeft vertaald, kunnen lezen, dat de „Workers Dreadnought“ aanspoort tot steun aan de bootwerkers.

Deze mededeeling onthoudt de K. A. Z. aan hare lezers.

Is het niet de plicht van de K. A. Z. aan de partygenooten in Duitschland mede te deelen, hoe in bepaalde gevallen, de taktiek is van een party, aangesloten by de K. A. I.?

Wy K. A. J.'ers vragen: heeft een Komm. Arb. orgaan, het recht tot verzwigen?

Naschrift.

Ook hier in Holland hebben we een echte „Essener“richting. Zy is uit de party getreden omdat de party „reformistisch“ werd. Bewezen is dit niet, en het zou ook niet kunnen, want zy nam by bewegingen der arbeiders heelemaal geen standpunt in, iets wat de K. A. J. haar juist verwyf.

En in navolging van haar Duitsche geestverwanten verzwijgt ook de Hollandsche Essener-richting bovengenoemd standpunt der K. A. P. E. Waar dit standpunt volgens hun theorie reformistisch moet zyn, doen zy dit dus om de Engelsche party te sparen. Dus uit opportunisme. Dat de K. A. P. E. opkwam voor samenwerking van 2e, 3e en 4e Intern., tegen de Roerbezzetting diende ook naar onze meening bekritiseerd te worden, en ook daarover zegt zy in haar blad niets.

Ondertusschen werden wy „nationalisten“ genoemd, omdat we alleen maar zeggen, dat de Komm. Arbeiders in Holland, niet net zoo kunnen optreden als onze Duitsche kameraden, en zyn wy „reformisten“ omdat we meenen dat stakingen zooals deze b. v. te Ludwighafen en als bovenvermeld, door ons gesteund moeten worden.

Deze dubbelslachtige houding heeft weinig te maken met een Komm. Arbeiders optreden, en moet bestreden worden.

Werkt aan de Wedervereeniging.

Zooals bekend is, bestaat de Duitsche K. A. P. nog steeds uit twee gescheiden groepen: de „Essense“ en de „Berlynsche“.

Ernstige wedervereenigingspogingen worden thans aangewend. De kameraden die daaraan werken, hoofdzakelyk K. A. J.'ers, verdienen onze volle sympathie. Zy toonen aan dat er thans van principiele verschillen geen sprake is. In de belangryste zaken, o. a. de Roerbezzetting nemen beide groepen hetzelfde standpunt in: geen steun noch aan de Duitsche noch aan de Fransche Bourgeoisie. Organisatorische eenheid is dus van het grootste gewicht.

De leiding van beide richtingen echter, verzet zich tegen de pogingen tot dit doel, en gaat zelfs over tot roeyement. Wy protesteerden reeds daartegen.

Blyft zy dit bekrompen groeps-egoïsme stellen boven de revolutionnaire eenheid der Komm. Arbeiders, dan handelt zy tegen-revolutionnaire en dient „rucksiglos“ (onherroepelyk) uitgestooten te worden. We hopen echter dat zy alsnog op de dwalingen haars weegs terug komt.

Hoe dit ook zy: de Komm. Arbeiders moeten in 't belang der revolutie de eenheid herstellen.

Van de K. A. J. Groep.

Door werkloosheid van eenige K.A.J. ers staan de financiën van de groep niet zoo best. Niettemin is de K.A.J. toch in staat om in 't vervolg geregeld openbare wykvergaderingen te houden. Dit door de offeringsgezindheid der leeden.

De eerste op 11 Dec. is goed geslaagd. Ook een 10-tal A. J. C. ers waren aanwezig.

Het werk voor de krant zal ook weer beter worden aangepakt. Vele menschen in A'dam kunnen spoedig huisbezoek verwachten.

Van het laatste nummer onzer krant zyn door de K.A.J. ers ruim 300 verkocht. Ook in Haarlem wordt thans met onze krant gewerkt. En met succes.

Heel langzaam, maar zeker gaat het vooruit.

De Secretaresse.

De brochure van Kollontai „Die Arbeiter Opposition“ was uitverkocht. Zy is thans weder verkrygbaar. Bestellen by B. Verduin Vrolikstr. 271, A'dam. Kost 25ct. plus porto: 27ct.

Leest „Rote Jugend“ van de Duitsche K. A. J., en „Proletarier“ van de Komm. Arb. Internationale. By ons verkrygbaar.

e Jaargang

No. 4 1924

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugd

Redactie- en Administratie-adres
VROLIKSTRAAT 229² — AMSTERDAM

Dit blad verschijnt
twee-maandelyks

Abonnement bij vooruitbetaling / 0.70 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent

Het conflict in Twente eischt: Algemeene Solidariteits-Staking!

De textiel-arbeiders worden moe, zy demoraliseren. Dit is een waarheid die door de geheele arbeidersbeweging verzwegen wordt. En voor dit erzwynen hebben de verschillende organisaties, betrokken of niet betrokken by het conflict in Twente, ook goede redenen.

Zy weten allen dat deze uitsluiting op een iederlaag moet uitloopen, als er niet iets anders gebeurt dan alleen maar wat geld geven.

In wezen hebben de patroons reeds overwonnen, maar de vaobonden bereid bleken een bemiddelingsvoorstelle aanvaardden, neeroomend op een loonsverhoging van 5 %.

De vakbonden willen geen stryd. Als wapen in den klassestryd hebben zy uitgediend. De leiders verdoezelen dit de arbeiders. Zy doen hun best het elkaar zakken der bonden tegen te gaan. De manier is, af en toe, als het niet anders kan, te laten staken, en deze staking dan dood te laten bopen. De massa der arbeiders ziet dit niet en ook is de vakbond weer gered.

Ook in de textiel-industrie is het zoo gegaan. In 1922 is de loonsverhoging van 10 % onder het minste verzet aanvaard. Zoo is het thans ook gegaan voor het grootste gedeelte der textiel-arbeiders. Om hun leden niet te verliezen echter, moesten de leiders toch iets doen. We weten dat ze toen 200 man, zegge twee honderd, in staking lieten gaan.

Nu staan daar in Twente 23000 proletariers, volislagen hulpeloos, in ellende verkeerend. Waarvoor? Om het prestige der vakvereniging te herstellen? Het is waar er is iets bereikt door de leiders, want thans heeft de mufte vakverenigingsgeest van laten we maar niet stryden en de leiders hun gang laten gaan ook de z.g. ongeorganiseerden volkomen versuft. De vakbondsleiders behoeven nu niet meer al te geven op de „achterlyke ongeorganiseerden“. Ook dezen hebben thans hun vakbond en hun leiders.

Tegelykertyd zien we dat de „moderne“ arbeidersbeweging zich steeds meer verantwoordelyk gaat voelen voor wat zy noemen een goede orde, in de staats- en stadsbesturen van de kapitalisten en dus steeds weer meer reactionnaire gaat worden. Zoo stemde de S. D. A. P. in Hengelo tegen een voorstel om de steun voor de uitgesloten te verhoogen van 3 op 12 Gulden per week. De gemeentefinanciën raken anders in de war, zie je.

Alhoewel over dit feit in het orgaan van Wynkoop v. Ravestein erg geschreeuwd wordt, (het was een voorstel van de C. P.) weet de C. P. geen beter middel om de textielarbeiders de „overwinning“ te bezorgen, dan ze ook hier het eenheidsfront aan te bevelen.

Dit contra-revolutionnaire front is er onder-tusschen reeds lang.

De syndicalistische leiders „steunen“ thans als Stenhuis hun „eigen“ uitgesloten; alleen wil Lansing ze dan nog 'n beetje laten demonstreeren terwyl de aangesloten federatie oorspronkelyk de algemeene staking wilde.

Wat het N. A. S. betreft, in „De Arbeid“ van 2. Febr. kon men lezen: „We zyn het niet eens met de zelfmoordtaktiek der modernen en confessionneelen“. Maar wat het N. A. S. dan wel wil? Men kan het nalezen in het zelfde nummer.

„Wy steunen net als de anderen onze eigen leden. Zoo geschiedde dat regelmatig in elk conflict, juist als de andere vakbonden deden. Deze hebben ons dus niets te verwyten“. Zegt U dat wel mynheer. U hebt de zelfmoordtaktiek maar aardig in Uw bond toegepast. (Laater propageerde het N. A. S.: bedryven bezetten. Op zich zelf geeft dit middel niets. Zoo moesten b. v. de textielarbeiders te Alexandrie op 24 Febr. de bezette bedryven weer ontruimen, daar de regeering er een bataljon soldaten heenstuurde.) Dat noemt zich „de eenig revolutionnaire vakbond in Nederland“.

Wat moet er ten slotte met de textielarbeiders gebeuren?

In den steek gelaten als ze zyn door hun klassegenooten, verraden door de vakbonden, moeten de uitgesloten ten slotte een willoos werktuig in handen der patroons worden.

Hier moet dus de geheele arbeidersklasse op de bres staan.

Tegenover het remmende eenheidsfront der leiders, moeten de arbeiders in zulke gevallen, zelf-actie ontwikkelen.

Geen solidariteit van 'n kwartje, kan hier baten, maar alleen: practische solidariteit door:

Solidariteits-staking. Eigen comitees van actie moeten in de bedryven gekozen worden, die zich niet mogen inlaten met onderhandeligen en overeenkomsten noch met de patroons, noch met de Vakbondsleiders. De comitees hebben middelen aan te wenden om de stryd te verbreden en op hooger plan te brengen.

Nieuwe moed, nieuwe kracht en een frissche strydgeest zal het proletariaat dan doorstroomen en het doel van den stryd doen worden.

Volledige verovering van de economische en politieke macht door de raden van de arbeiders zelf, verdediging van de aan het privaet bezit onttrokken productie-middelen tegen de „democratische“ R-actie!!

De onderhandelingstaktiek der officiele leiders voert naar den ondergang, de revolutionnaire zelf-verkeemfront van het proletariaat naar de overwinning.

De keus moet gemakkellyk zyn. Op dan klassegenooten, voor de algemeene solidariteits-staking!!

De jongeren in de eerste gelederen. We zullen overwinnen!

JEUGD.

Jeugd, al wie jong is, al wie nu het bloed in bloemen heeft, wie uit de aarde op-bloeit

jeugdijg, - zooals een bloesem, met zyn beenen

als stengels vol kracht. Fonkelende Jeugd!

hoort het diep in u: 't Socialisme komt. Jonge arbeiders en Jonge arbeidsters! doet uw hart open, stroomte het diep er in,

laat het zich breiden door u tot uw toppen, wordt Socialisten, schaart u tot een leger, en grypt het kapitaal aan en doodt het.

Herman Gorter.

De Engelsche Arbeidersregeering.

Sinds een aantal weeken staat in Engeland een regeering aan het hoofd van het land, gevormd uit de leden der tweede Internationale. In het lagerhuis (2e kamer) heeft de party 192 zetels, de de konsevatieven 257, en de liberalen 156.

De regeering, in dus volkomen in de macht, zelfs van een reformistisch standpunt bezien, van de gewone meerderheid der liberalen en konsevatieven. De bloedige Times schreef op 8. Januari: „Volgens onze meening is de vorming van een arbeiders-regeering de eenige weg uit het parlementaire slop“.

De heer Baldwin, de vorige premier, vertegenwoordiger der „zware“ industrie, stuurde de politiek in binnen- en buitenland volkomen in het riet. Frankryk bleef koppig; de klave tusschen de politiek van Engeland en Frankryk ten opzichte van Duitschland werd wyder. Poincare handhaafde zyn machtspositie aan den Ryn, Frankryks bewapening nam steeds toe, een bewapening voornamelyk gericht tegen Engeland. In het binnenland sloeg Baldwin den weg in van bescherming (van eigen industrie tegen buitenlandsche invoer), opende zoo de baan voor de vuilste demagogie van Lloyd George en Asquith (leiders der „liberalen“) en van de arbeiders-party. Zy gebruikten de leuze van vryhandel om de regeering Baldwin ten val te brengen. Politiek gezien pleegde Baldwin den harrikari, dit is: zelfmoord.

De liberalen zijn echter volkomen leeg, zonder program; de heer Lloyd George was juist weggejaagd wegens een konflikt met Turkye. Minister Churchill riep voor het voeren van dien oorlog zelfs reeds de hulp in van de Dominions (de Eng. koloniën), een oorlog tegen Turkye. De bloedige heersers van het Engelsche ryk waren dus hopeloos onmachtig, in alle opzichten geblameerd, bovendien wordt Britsch Indië, de hoeksteen van het Britsche Imperium, steeds een dreigend gevaar voor het ryk waarin de zon nooit ondergaat.

De werkloosheid is nog steeds enorm groot; deze vraagstukken kunnen de partijen van Lloyd George en Baldwin niet oplossen.

Is er nu een betere taktiek denkbaar dan de vakverenigingen, de uit haar midden gekomen party, de arbeidersparty, een tydje te laten opdraaien voor het werk der regering? Voor het bestuur over Indië, voor het optornen tegen stakingen, voor het marchandeeren met Frankryk, voor de „oplossing“ der werkloosheidskwestie? terwijl de heeren conservatieven en liberalen over een meerderheid beschikken, om ze te den kleinsten maatregel die hun niet bevalt, den kop in te drukken?

De arbeidersparty weet dit alles zeer goed. De heer Mac Donald begon dan ook met de verzending van een telegram naar Britsch Indië met een voor de opstandige inlanders, dreigende inhoud.

„Geen party in Groot-Britanje zal achteruit gaan voor geweld of voor een politiek die de regering in Indië tot stilstand wil brengen. De Britsche politiek is geworteld in het constitutionalisme (m.a.w. verzet tegen de grondwetten, wordt niet geduld Red. de B.) Aldus Mac Donald.

De parlementaire redevoering van dezen heer was geheel in den styl van een afgeleefd staatsman. En dat is nu de party waarby, volgens het advies van de 3. Internationale, de C.P. van Engeland zich moet aansluiten.

De heeren leiders der vakbeweging begonnen met de staking der spoorwegmachinisten te verraden door hen in den steek te laten en de leden der spoorwegorganisatie te laten onderkruipen. De regeringsverklaring van Mac Donald is een ongelooflyk laag schelmstuk. Slechts een renegaat als de heer v. d. Goes kan er welwillend over schrijven in „Het Volk“. Mac Donald een steunpilaar, de Engelsche arbeidersparty een zuil van het Britsche Imperialisme. Kan men echter redelyker wyze anders verwachten van een party die tydens den oorlog een steun was van de regering?

De tweede Internationale van Noske vindt een waardig copie, zelfs een origineel, in Engeland, in den heer Mac Donald.

In 1904 verbood het internationaal congres te Amsterdam, deelname aan een burgerlyke regering. Thans is de sociaal democratie in Engeland de beste burgerlyke regering die voor de heersche klasse denkbaar is, die het bewind heeft aanvaard over het land, steunende op een liberaal-konservatieve meerderheid. „Het is wel merkwaardig, dat het optreden van een arbeiderskabinet en de vooruitzichten die het heeft doen ontstaan, zoo uitnemend met de verlangens van de beurs overeenstemmen! Aldus de Nieuwe Rott. Crt. van 27 Jan. De heer Mac Donald weet dit. In zyn regeringsverklaring maakt hy gewag van het feit dat de eerste klas waarden in Engeland in beurswaarde zijn gestegen.

De Engelsche Regeering van Mac Donald is dus een bewuste hoer van het Britsche kapitaal!

Het Eenheidsfront van Wynkoop tot Colyn.

De burgerlyke democratie heeft het afgelegd. Trots de verwerping in het parlement, worden de plannen van het groot-kapitaal, door Colyn, doorgezet.

De „linksche“ democraten zijn ontzet. „Het fascisme heerscht thans in Nederland“, stelt de Volk- en ook de Tribune-redactie vast. Alsof dus niet reeds lang het parlement slechts dienst doet, om de ware bedoelingen der heersche klasse te verbergen.

Het is niet de Bourgeoisie die by het omhals brengen der „democratie“ de gemeenste rol speelt. Het is immers de voortschrydende crisis, het tekort aan afzetgebied die de andere Imperialistische Staten, begeerig maken naar Indië. Daarom is het hoogste belang van de Ned. Bourgeoisie, een vloot te hebben om Indië, het geroofde land te behouden en dus te verdedigen. Het Proletariaat heeft echter niet de minste belangengemeenschap met haar. Integendeel. Want dezelfde crisis, die ook Nederland aantast, Noodzaak de Bourgeoisie tevens te bezuinigen, d.w.z. de levensvoorwaarden van het Proletariaat ontzaggelyk te verslechteren.

Ook de Soc. dem. weten dit zeer goed; zy zeggen dan ook: elke regering moet bezuinigen. De Vlootwet is dan ook verworpen, eerstens, omdat de liberalen, allereerst de bezuinigingsplannen wilden doorgevoerd zien en daarna de Vlootplannen; tweedens, omdat de tien katholieke tegenstemmers, arbeiders achter zich hebben die zy niet wilden verliezen.

Het gaat thans niet om 'n kleinigheid, maar ook de Ned. heersche klasse vecht tegen haar naderende ondergang. De jadasrol tegen het Proletariaat spelen dan ook juist haar z.g. verlegenwoordigers. Immers de S.D.A.P. sprak zich op haar congressen tydens den oorlog niet alleen uit voor verdediging van Nederland, maar ook voor verdediging van Indië. Dat zy thans met de regeringsplannen zoo maar niet mee gaat, zit hem hierin, dat zy evenals de katholieken, bang is de arbeiders te verliezen. De Wynkoopparty met haar eenheidsfronttaktiek en arbeidersregering met de Soc. dem. steunt dit alles bewust. Zy heeft dan ook samen met de leiders van de Soc. Anarchisten, de Syndicalisten, 'n A. S. en hun aangeslansels de diverse jeugdorganisaties, 't zelfde anti-vlootwet-bedrog gepleegd.

Reeds maakte de heer Troelstra zich bezorgd erover dat dit eenheidsfront in de arbeidersregering, niet gesteund zal worden door de geheele burgerwacht. In zyn beroemde rede te den Haag, gehouden na de verwerping der Vlootwet, zei hy toch: „reeds zien wy een deel der Haagsche burgerwacht zich afscheiden, omdat het geen wettige regering wil steunen, als deze rood is“. Hy legde vooral nadruk op „wettige“ en „rood“.

Voorloopig echter heeft de Ned. Bourgeoisie de „arbeidersleiders“ voor het regeringswerk als in Engeland, nog niet nodig. Colyn kan het op 't moment alleen nog wel af: De z.g. democratie de nek omgedraaid; 90 miljoen bezuiniging door ontslag en loonsverlaging; de Vlootwet komt onder een enigszins andere vorm. Ziehier het succes, arbeiders van de massa-vergaderingen, petitionnementen, demonstraties en de redevoeringen van je leiders in het bordeel voor het groot-kapitaal, dat 2e kamer heeft.

Het was een absolute nederlaag. Trots de goede wil van den heer v. Ravesteyn die „een nog grotere betooging dan die van 23 Sept. voorstelde, „maar“, zei hy tot Duys in het parlement „jullie wilden er niet aan“.

Och die arme leiders, wat vermoeien ze zich toch om maar veel voor de arbeiders te doen.

Intusschen, er blykt uit deze zaak dat alle „democraten“ inclusief de party van v. Ravesteyn en 't N. A. S. („De Arbeid“ van 9 Febr. schryft: „De burgerlyke democratie moet uitgebouwd tot proletarische democratie“) hun troetelkind, hun democratie, gaarne offeren voor de nationale belangen van het kapitaal. Want geen oproep tot massaal, daadwerkelijk verzet van het Proletariaat is er gekomen.

En hoe zouden zy, de parlementariërs, de v. b. bondsbesturen, werlyke stryd kunnen ontketenen, want van e'kaar moeten de jonge arbeiders leeren. Op onze vergaderingen kun je spreken; onze krant staat voor kritiek open. Bovendien, een revolutionnaire toestand schept, de crisissen hebben jullie zelf een krant, of... vergissen we ons daarin?

Tot slot: laat een jongere K. A. J. er, tot andere jongeren nog dit zeggen: laat de grapjassers aan de harlekyns over, blyf zelf ernstig als het over het socialisme gaat!

De dictatuur van het groot-kapitaal is zonder verzet aanvaard, zy, de erkende leiders zyn dus medeschuldig aan de moordplannen der regering.

Klassegenooten, laat je thans niet meer lymen door de bedriegelyke kunstgrepen die zy, evenals Troelstra in 1918 deed, zullen aanwenden om hun prestige weer te herstellen. Zy hebben met Colyn het eenheidsfront gesloten om de stryd der arbeiders te remmen en het kapitaal van den ondergang te redden.

De arbeiders, de jongeren en de ouderen, die niet berusten willen, by de absolute reactie, de ondergang van het Proletariaat, moeten hun ouwe, aan het kapitaal vastgegroeide, vastgeroeste organisatie en haar leiders verlaten, de propaganda ter hand nemen voor de nieuwe revolutionnaire organen: de bedrijfsorganisaties, en de politieke, anti-parlementaire Komm. Arb. Party en de Komm. Arb. Jongeren versterken. Zoo zal het Proletariaat door eigen machtsvorming, de dictatuur van het groot-kapitaal overwinnen en instellen: De proletarische alleenheerschappy.

De A. J. C. en de Baanbreker. Kritiek van een grapjas.

Wy hoorden van verschillende leden der A. J. C. dat een hunner „voorlichters“, op een h. h. B. verslechterde. De organisaties groeiden als kool... Maar de sociaal-psychologische terugslag, de solidariteit en de wil tot het Kommunisme bleven uit. „Ja, zelfs byna het heele proletariaat stelde de basis van de opbouw van het kapitalisme.

Maar wat blykt, dat we als klasse nog volkomen bevangen zyn in burgerlyke begrippen. En tegelyk hebben we geleerd, dat de honger op meer zeker niet de uitsluitende factor is, die het Kommunisme zal brengen. Anders waren we er al. Dit blykt b.v. uit het feit dat nadier twee A. J. C. ers by een onzer leden thuis kwamen, om over arbeiders moet bewust kommunist zyn, wil de arbeidersklasse haar klasdoel verwezenlyken.

Maar wat altyd de heele arbeidersbeweging door verworloosd is, dat is de afbraak der burgerlyke begrippen. Al deze zaken moeten nu by de wortel worden aangevat. Veel meer kan niet gedaan. Middelen beramen, hoe dit het best tot stand te brengen, is de taak van de organisatie.

Als K.A.P.ers verschilt onze gedachteninhoud aanmerkelyk van de groote meerderheid van onze klassegenooten. Wy hebben al omgeleerd. Hebben wy nu onze inzichten gekregen door goddelyke ingeving? Of hebben byv. Gorter of Pannekoek de nieuwe strydmethode voor ons uitgedacht? Neen nietwaar.

Onze gedachteninhoud ontleenen we aan de internationale klassenstryd, aan de ontwikkeling van het wereldkapitalisme. We hebben gezien, hoe het parlementarisme telkens weer de stryd der arbeiders zelf onderbrak, en daarmee verried. Hoe de macht der parlementen verdween, en nog meer dan vroeger in directe handen van het grootkapitaal overging. We hebben gezien, hoe de vakbeweging telkens weer iedere stryd der arbeiders verried, hoe ze een beweging telkens weer indamde als een revolutionnaire situatie dreigde te ontstaan, hoe ze overal als directe bondgenoot van de bourgeoisie optreedt. Wie kan zeggen, hoeveel staaltjes, die in deze richting wezen, we in ons hebben opgenomen, alvorens zich het Omleerings-Proces by ons voltrokken had?

En nu iets over de zelftuten. — Ook de Volk-redactie heeft deze aangegrepen, en wel om ons voor te stellen als loondrukkers. Ze schreef n. l. dat wy blykbaar onze krant in Duitschland lieten drukken tegen valuta-hongerloozen.

Wy stelden toen vast dat de A. J. C. hetzelfde doet. En de Volkredactie, die de ned. taal toch wel machtig is, heeft tot heden haar ingemeene beschuldiging, die nergens op rust, niet teruggenomen. Het „wapen“ tegen ons gebruikt keert zich dus tegen haar eigen jeugd, want volgens haar schryfver: behoort ook de A. J. C. by de „loondrukkers“.

Nogmaals, A. J. C. ers, ernstige kritiek willen we onse gedachten ontleenen.

Inzake het karakter van parlement en vakbeweging zullen we dan ook by ieder duidelyk geval opnieuw de vinger moeten leggen. Op andere wyze dan tot nu toe. Een groot deel van de arbeiders moet bereikt.

Aan de hand van uittalingen van bekende personen moeten de burgerlyke begrippen ontleed. Byv. by de „economische noodzakelykheid“ der vakbeweging, of als dit soort heeren voor „redelyk loon“ opkomt.

Ik hoor reeds velen zeggen, dat zulk een werkwyze onmogelyk is. Ik stel daar dit tegenover: 1e Als het principe juist is, laat zich een begin van uitvoering vinden. 2e Iets anders is er op het oogeblik en in de naaste toekomst niet te doen. Wat de heele arbeidersbeweging op het oogeblik doet is misschien wel gezellig, maar onvruchtbaar.

Noot van de Redactie. — Wy geven bovenstaand discussie-materiaal, ingezonden door partygenoot H. Cm., gaarne een plaats.

Dat ook wy de drang voelden om te mechanische d. i. valsche opvatting van het Marxisme te bestryden, moge hieruit blyken dat wy een artikel in pen hebben over: 't Hist. Materialisme, wat het wel en wat het niet is. Ook 't andere deel van het betoog kunnen we onderschryven mits voorop geplaatst wordt (en dat zal de conclusie van ons artikel zyn) dat de K. A. P. en de K. A. J., steeds als actieve factor, met duidelyke parolen, het proletariaat in den stryd voorlichten, en waar mogelyk voortgaan, moet.

Want ten slotte is het toch door de ervaringen in den stryd, tydens de Revoltes, dat de massa van het proletariaat, haar burgerlyke, traditioneele opvattingen wyzyt en Kommunist wordt.

Propaganda door de samenwerkende: afd. A'dam der K.A.P. en de K.A.J.

Na onze vergadering over de Vlootwet, hielden we in Januari een vergadering over „De z.g. oplossing der regeringscrisis“. Begin Febr. een vergadering met het onderwerp: „Natuurwetenschap en Socialisme“. De inleider ging hier de stand van de natuurwetenschap in vogelvucht tot heden na. Op een vervolgvergadering werd onze meening hiertegenover geplaatst.

De methode om een jongere, niet geofende spreker, naast een oudere te laten optreden is goed gebleken. Meerdere K. A. J. ers leeren daardoor spreken, hetgeen de propaganda natuurlyk ten goede komt.

Op 11 Febr. sprak g.p. Luteraan voor de groep „Ontwikkeling“. Hy zette, voor deze, in hoofdzaak uit individualisten en anarchisten bestaande vergadering, uiteen, dat de klassenstryd de hefbom is voor de sociale revolutie, en daarom de arbeiders by elke daad die ze doen, moeten uitgaan niet van het individu maar van de klasse. Iedere andere grondslag moet tot gevolg hebben: contra-revolutionnaire optreden.

De aanwezigen werden, door de tot hen gerichte scherpe kritiek, zoozeer geprikkeld, dat ze het de spreker na het debat onmogelyk maakten behoorlyk te antwoorden. Toch had hy nog gelegenheid een lyn te trekken tusschen het individualisme der vakbonden en parlementaire partijen (ook deze gaan uit van het individu die het doen zal) en dat van de individualisten. Op een vervolg-vergadering ter voortzetting der discussie, door onze kameraad voorgesteld, kon men niet ingaan „omdat alle avonden bezet waren“.

Op een vergadering van de oppositie der C. P., die zich om in het openbaar te kunnen optreden noemt: Debatingclub „Rosa Luxemburg“ werd door ons gedebatteerd. Onze debater toonde aan dat de vakverenigingen na den oorlog een contra-revolutionnaire factor moesten worden, en dat ook het N. A. S. daarvan niet ontkomt. Van een wezenlyk verschil met het N. V. V., zooals de oppositie dit voorstelt is geen sprake.

Een voorstel tot een openbare debatvergadering over de betekenis der vakbeweging werd aanvaard.

Over andere zaken, als colportage schryven we de volgende keer.

De Secretaresse van de K. A. J.

Onze voorloopige taak.

De K. A. P.-beweging heeft voor een goed deel haar ontstaan te danken aan de erkenning, dat de stryd voor het socialisme en de groei van de massaas naar het Kommunisme te mechanisch is opgevat.

Nietwaar? De concentratie van het Kapitaal zou de middenklassen dooddrukken, het leger van het proletariaat steeds vergrooten en steeds onzekerder bestaan scheppen. De arbeidersklasse zou het steeds ellendiger en moeilyker krygen.

Aan de andere kant zouden deze verschynselen automatisch de drang naar organisatie oproepen. De fabrieken met hun duizenden arbeiders zouden zelf het gevoel van saamhoorigheid, van solidariteit scheppen en daarmee de wil tot het Kommunisme.

Zoo groef het Kapitalisme zyn eigen graf. De krachten, die het kapitalisme zelf had opgeroepen, zouden het de doodsteek geven.

Het is echter tot nu toe faliekant uitgekomen... De concentratie ging en gaat voort. De middenklassen werden en worden plat gedrukt. Het proletariaat stygt in aantal en zyn toestand wordt steeds slechter. De organisaties groeiden als kool...

Maar de sociaal-psychologische terugslag, de solidariteit en de wil tot het Kommunisme bleven uit. „Ja, zelfs byna het heele proletariaat stelde de basis van de opbouw van het kapitalisme.

Maar wat blykt, dat we als klasse nog volkomen bevangen zyn in burgerlyke begrippen. En tegelyk hebben we geleerd, dat de honger op meer zeker niet de uitsluitende factor is, die het Kommunisme zal brengen. Anders waren we er al. Dit blykt b.v. uit het feit dat nadier twee A. J. C. ers by een onzer leden thuis kwamen, om over arbeiders moet bewust kommunist zyn, wil de arbeidersklasse haar klasdoel verwezenlyken.

Maar wat altyd de heele arbeidersbeweging door verworloosd is, dat is de afbraak der burgerlyke begrippen. Al deze zaken moeten nu by de wortel worden aangevat. Veel meer kan niet gedaan. Middelen beramen, hoe dit het best tot stand te brengen, is de taak van de organisatie.

Als K.A.P.ers verschilt onze gedachteninhoud aanmerkelyk van de groote meerderheid van onze klassegenooten. Wy hebben al omgeleerd. Hebben wy nu onze inzichten gekregen door goddelyke ingeving? Of hebben byv. Gorter of Pannekoek de nieuwe strydmethode voor ons uitgedacht? Neen nietwaar.

Onze gedachteninhoud ontleenen we aan de internationale klassenstryd, aan de ontwikkeling van het wereldkapitalisme. We hebben gezien, hoe het parlementarisme telkens weer de stryd der arbeiders zelf onderbrak, en daarmee verried. Hoe de macht der parlementen verdween, en nog meer dan vroeger in directe handen van het grootkapitaal overging. We hebben gezien, hoe de vakbeweging telkens weer iedere stryd der arbeiders verried, hoe ze een beweging telkens weer indamde als een revolutionnaire situatie dreigde te ontstaan, hoe ze overal als directe bondgenoot van de bourgeoisie optreedt. Wie kan zeggen, hoeveel staaltjes, die in deze richting wezen, we in ons hebben opgenomen, alvorens zich het Omleerings-Proces by ons voltrokken had?

En nu iets over de zelftuten. — Ook de Volk-redactie heeft deze aangegrepen, en wel om ons voor te stellen als loondrukkers. Ze schreef n. l. dat wy blykbaar onze krant in Duitschland lieten drukken tegen valuta-hongerloozen.

Wy stelden toen vast dat de A. J. C. hetzelfde doet. En de Volkredactie, die de ned. taal toch wel machtig is, heeft tot heden haar ingemeene beschuldiging, die nergens op rust, niet teruggenomen. Het „wapen“ tegen ons gebruikt keert zich dus tegen haar eigen jeugd, want volgens haar schryfver: behoort ook de A. J. C. by de „loondrukkers“.

Op een vergadering van de oppositie der C. P., die zich om in het openbaar te kunnen optreden noemt: Debatingclub „Rosa Luxemburg“ werd door ons gedebatteerd. Onze debater toonde aan dat de vakverenigingen na den oorlog een contra-revolutionnaire factor moesten worden, en dat ook het N. A. S. daarvan niet ontkomt. Van een wezenlyk verschil met het N. V. V., zooals de oppositie dit voorstelt is geen sprake.

Een voorstel tot een openbare debatvergadering over de betekenis der vakbeweging werd aanvaard.

Over andere zaken, als colportage schryven we de volgende keer.

De Secretaresse van de K. A. J.

Korte opmerkingen en aanmerkingen.

v. d. Goes over Vrye Discussie. — In „Het Volk“ van 15 Jan. lezen wy in het overzicht, dat de behandeling van de algemeene zaak in openbare en vrye discussie, het eerst door de moderne arbeidersbeweging is toegepast. Er wordt vastgesteld dat deze manier „het werkzaamste en tevens waardigste middel tot schooning van het proletariaat,“ is.

We zullen het goed onthouden en hopen het in de vergaderingen van de moderne arbeidersbeweging toe te passen. We rekenen dan op de steun van v. d. Goes.

Over J. G. O. B. (Jongel. Geh. ont. Bond) — „J. G. O. B. waar ik lid van ben, is ook neutraal, by monde van haar groot contingent Soc. dem. leden, tevens meerderheid. Deze maken de „neutraliteit“ uit, alias: ze zyn bang bang voor de bourgeoisie en hun kantoorbaantje. Ze mogen allen gerust weten dat ik dat schryf“.

(Uit een brief aan de K. A. J., van M. G., Haarlem.)

Loon: 15 ct. per dag. — Naar „Het Volk“ van 9 Febr. meldt zyn te Almelo twee meisjes die jarenlang in een fabriek werkten op staanden voet ontslagen omdat ze zoo brutaal waren zcht op kantoor te komen beklagen over het feit dat ze door het slechte werk slechts 15 ct. per dag hadden verdiend. Wat de vakver. in die zaak heeft gedaan wordt niet verteld.

Wat achter de soc. dem. „Ontwapening“ verscholen is.

Mac Donald, de „Socialistische“ Engelsche eerste minister, hield een rede, wat „De Telegraaf“ aanleiding gaf om te schryven van een rede die evenged een liberaal of conservatief had kunnen houden. Hy kreeg dan ook van de vertegenwoordigers van het groot-kapitaal, van Asquith en Baldwin, eenige plimpjes.

Op 12 Febr. sprak hy: „Wy zyn voor ontwapening“.

Op 14 Febr. „De regering wil duidelyk doen uitkomen, hoewel ze de kwestie der nationale verdediging niet wenschte te veronachtzamen, ze toch wil bewyzen dat het niet uitsluitend een militair vraagstuk is“.

Met andere woorden: Ontwapening is prachtig en we moeten er naar streven, doch wy kunnen onze natie niet zonder leger en vloot laten, en dus: geen ontwapening. Verder betoogde hy de noodzakelykheid van het verkrygen van nieuw afzetgebied. Hoe dat in z'n werk zal gaan heeft even van te voren zyn geestverwant Duys hier in de 2e kamer nog eens verteld. Op 7 Febr. sprekende over de Indische begroting zei hy o. a.: „Dit geld verdienen (door de verovering van de koloniën) is gebeurd door geweld en met bloed, met branden en plunderingen; aan elken gulden kleef het bloed van den inlander“.

Zoals blijkt wil Mac Donald: ontwapening maar niet echt. Wat hy wel echt wil is: Niet alleen militarisme ter verdediging van het „vaderland“, dat is deze „socialist“ nog niet genoeg, maar hy wil afzetgebied . . . en lees nu nog eens wat Duys heeft gezegd!

De Thesen van de K. A. I. Inzake Jeugdbeweging.

Als men in de geschiedenis der arbeidersbeweging de verhouding tusschen jongeren en volwassenen bekykt vindt men in 't groot genomen (enkele groepen of personen dus uitgezonderd) steeds stryd tegen de volwassenen door de revolutionnaire jongeren om hun zelfstandigheid.

De reformistische jeugd daarentegen was vanaf haar ontstaan niet zelfstandig, immer afhankelijk van de oudere party en nimmer vond ze de kracht zich zelfstandig te maken. Van de Soc. dem. jeugd (in Nederland de A. J. C.) van thans behoeven we weinig te zeggen, want ieder Komm. arbeider weet dat de vakbonden en de S. D. A. P., met hun jeugdorganisaties niets anders beoogen dan ze onzelfstandig te houden om ze dan des te beter voor hun doeleinden te kunnen gebruiken.

De revolutionnaire jeugd wist haar zelfstandigheid tegenover de reformistische partijen in de meeste gevallen te handhaven, waardoor zy in verschillende landen, als Frankryk, Finland, Italië, stichtster kon zyn van de revolutionnaire party.

Daar zelfstandigheid der jongeren by het standpunt: party of leidersdiktatuur echter niet meen noodig is, neen voor de reformistische 3e Intern. zelfgevaarlijk moet zyn, wordt thans de politieke zelfstandigheid der jongeren weer opgeheven. De leiders van de 3e-en van de Jeugdinternationale gebruiken daarby de frase: „De Jeugd moet in een front met de volwassenen stryden“.

Daartegenin ontstond in Nederland de Komm. Arb. Jeugdgroep. Fel nan zy stelling voor de klasse-diktatuur en voor de zelfbewustzynontwikkeling en daarom tevens voor de zelfstandigheid, politiek en organisatorisch.

Over de Jeugdbeweging zullen thans de Komm. Arb. partijen moeten beslissen. Het executieve comitee der Komm. Arb. Internationale zond dan ook in opdracht van het laatste congres, thesen rond over deze zaak. En wat blijkt daaruit? . . . Dat de zelfstandige K. A. J. groep zich zou moeten oplossen in de K. A. P.

Waarom? Met welk voordeel voor de Komm. Arb. beweging? Het wordt ons niet gezegd.

Maar laten we de thesen eens nader bezien. De twee hoofdpunten die genoemd worden, zyn:

1. De stryd voor de bevrijding der arbeidersklasse is slechts mogelijk door de stryd der gezamenlyke klasse, dus daar waar K. A. partijen zyn, zullen geen aparte, zelfstandige Jeugdorganisaties bestaan.
2. De zelfstandigheid der jeugdgorg, was tegenover de reformistische partijen voor den oorlog noodzakelyk.

Tegen punt 1 kunnen wy aanvoeren, wat we reeds vaststelden. n.l. dat voor een der belangrijkste grondslagen van de Komm. Arb. beginselen, de zelfbewustzynontwikkeling, de zelfstandigheid der jeugd eerste voorwaarde is. Immers wanneer de jeugd niet eigen verantwoordelykheid heeft, niet zelf moet denken over, en beslissen inzake belangrijke politieke vraagstukken, kan zy niet zelfbewust, niet tot Kommunistisch handelen in staat zyn. In de party staan

de jongeren onder de voogdy der volwassenen, en worden overstemd, ook al willen de partygenooten dat niet. Daarby komt dat de meerderheid der jongeren (en het gaat toch niet om degenen die toch reeds lid zyn der party) vanzelf al hun mond houden. Kunt ge U voorstellen, K. A. Pers: een jongere van b. v. 15 of 16 jaar een debat voerende met de oudere partygenooten over de stand der wereldcrisis?

Zy kunnen dit alleen in eigen kring. Bovendien, wat zullen nu de K. A. J. ers aan de jeugdige leden der vakbonden moeten zeggen? Wordt zelfstandig? Vormt eigen comitees, enz., terwyl zy zelf politiek onzelfstandig zyn? En hoe zal het met het belangrijkste propagandamiddel voor de jongeren, de jeugdkrant, die door hen zelf geschreven moet worden, gaan? Zal die niet verdwynen wegens geldbesparing?

Wat punt 2 betreft, het is juist dat de zelfstandigheid tegenover de reformistische partijen noodzakelyk was voor den oorlog, maar met deze vaststelling wordt toch niet aangehouden dat deze thans niet meer noodzakelyk is? Bovendien is dit wat Nederland betreft b. v., niet geheel juist, want voor den oorlog bestond er reeds een revolutionnaire party, de S. D. P., en daarnaast toch een zelfstandige jeugdorganisatie. En het zyn juist leden van de K. A. P. N. geweest, die vroeger voor de zelfstandigheid van „De Zaaier“ op de bres hebben gestaan opdat deze stryd zou kunnen voeren tegen het opportunisme van de Wijnkoop-party.

Ook de Internationale beteekenis van de zelfstandige jeugdbeweging bleek juist zoo goed in den oorlog, want het was de revolutionnaire jeugd die het proletariaat trouw bleef en een nieuwe Internationale vormde tegenover de partijen, die (enkele uitgezonderd) het proletariaat verraden.

En de nu bestaande K. A. partijen, zyn die onfeilbaar? Een zelfstandige K. A. J. in Duitschland had er wellicht veel toe by kunnen dragen, de verschillen: Essen-Berlyn, tot oplossing te brengen, terwyl nu ook by de K. A. J. D. de splitsing is voltrokken.

Opmerkelyk is, dat zoolang er nog geen sprake was van geschillen Essen-Berlyn, de Deutsche party voor de zelfstandigheid was. Na het ontstaan der geschillen zyn deze thesen ontstaan. De K. A. P. D. Essener-richting werd bang dat de K. A. J. voor de richting Berlyn zou kiezen, en inplaats van haar zelfstandig daarover te laten be-lissen, moest de zelfstandigheid opgeheven worden, om zoodoende de K. A. J. in de Essensche party op te lossen.

Een gedeelte der jongeren heeft daaraan voldaan, maar met het ongelukkige gevolg dat velen van hen voor de revolutie momenteel verloren zyn, omdat ze de party na korten tyd verlieten.

Deze thesen zyn dus niet alleen in beginsel onjuist, voor Nederland, en voor de Internationale, maar zyn in elkaar gezet voor het toen blykbaar heerschende party-egoïsme der Essenerparty.

Wil de K. A. P. Internationaal, de jongeren voor haar beginselen winnen en dus aanvulling van jongere krachten in de hand werken, dan moet zy deze thesen verwerpen, en zich uitspreken voor de zelfstandige K. A. J.!!

De jongeren zullen van hun kant een vrijwillige samenwerking met de K. A. P. aangaan, zoowel wat het innerlyke van party en jeugd aangaat, als de propaganda naar buiten, zoodaarmee in Amsterdam een begin is gemaakt. Deze nauwe samenwerking zal niet uitsluiten dat de K. A. J. ook zelf vergaderingen beleggt, zelf een krant uitgeeft enz., opdat zy ook weer zelf verantwoordelyk kan zyn voor haar werk.

Wat de algemeene voorlichting door de ouderen betreft, die is steeds noodig; de jongeren zullen deze niet onderschatten. Zy kunnen echter alleen dan veel

voordeel er van hebben, als ze die voorlichting critisch kunnen beschouwen en zelf gevolgtrekkingen kunnen maken dat is in hun zelfstandige organisatie.

Zoo op deze wyze zal de eenheid van de volwassen en de jongere proletariërs, door wederzydsche waardeering, in den stryd voor de Wereldrevolutie geboren worden als een begin van de eenheid der geheele menschheid: als een voorlooper van het Kommunisme.

Uit de Internationale.

De vorige keer oefenden wy kritiek uit op de K. A. P. Duitschland, aangesloten by de K. A. I. . . . Gedeelyk was onze aanklacht onjuist. Wy vernemen dat het niet de Russische K. A. P. is, die op het standpunt staat van samenwerking tusschen 3e en 4e Int., maar dat dit de „Arbeidersoppositie“ is, die nog binnen de Russische C. P. werkt.

Ook de K. A. P. D. Essener-richting bekritiseert genoemd standpunt.

Ook heeft de ex. der K. A. I. aan de Engelsche party, die hetzelfde standpunt innam, verzocht dit te herzien.

Tot onze spyt hebben wy in het orgaan der Eng. party „Workers Dreadnought“, totnogtoe geen rectificatie aangeetroffen.

De K. A. J. Duitschland.

De K. A. J. groep zond aan het congres der K. A. J. D. een schrijven, waarin zy haar verhouding tot de K. A. I. uiteenzette. Er werd medegedeeld dat zy zich direct achter de K. A. I. had geplaatst, en tegenover de Berlynsche richting der party, die de K. A. I. niet erkennen wilde. De Essener-richting daarentegen werd bestreden om haar onjuist standpunt inzake de zelfstandigheid der jeugd. Tenslotte eischt de K. A. J. groep van de K. A. J. D. ers aan het werk te gaan:

Voor de Komm. Arb. Internationale,

Voor de Komm. Arb. Jeugd Internationale,

Voor de wedervereeniging van Essen en Berlyn.

We ontvingen van de K. A. J. D. eenig materiaal en een antwoord op ons schrijven. We komen er nog op terug, maar deelen alvast mede: 1e, de K. A. J. D. is direct voor een K. A. I., 2e, Er zal voor de jeugd-internationale, door het Intern. infom. bur. elke maand een mededeelingsblad verschynen, waaraan onze medewerking wordt verlangd. Verbinding is er thans buiten Duitschland en Nederland, met Denemarken en Tsjecho-Slowakye. Op weg zyn verbindingen met Engeland, Frankryk, Bulgarye en Rusland.

De Russische Revolutie. — In de „Kampfrucht“ (orgaan van de Union Essen) No. 2-3, lezen we in een artikel over Lenin: „De Bolsjewiki begroeven het opkomende Kommunisme toen zy de miljoenen boeren, die niets bezaten, tot privaateigendommen maakten, door het land onder hen te verdeelen“. Deze opvatting, die wy ook wel in de kranten der Berlynsche richting aantreffen, kunnen we echter zoo maar niet aanemen. Evenmin als de meening, die we ook wel tegen kwamen, dat de Vrede van Brest, verraad was. We willen deze zaak onderzoeken, daar hieruit ook lessen te trekken zyn voor de taktiek in West-Europa. Onze bevindingen plaatsen we in de krant. We geven ons zelve, als jongeren daarmee een moeilijke opdracht en rekenen er op door partygenooten en geestverwanten aan materiaal, b. v. „Rote Fahne“ van 17-18, geholpen te worden. We hebben zelf reeds: Luxemburg, Die Russische Revolutie, Trótski, Vom Oktoberrevolution zum Brester Friedensvertrag, en artikelen van Gorter.

De Jaargang

No. 5 1924

DE BAANBREKER

ORGAAN VAN DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDERS JEUGD

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 229 2 — AMSTERDAM

Dit blad verschijnt
twee-maandelyks

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.75 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent.

De Textielarbeiders Verraden! Werkspoor, Fascisme en „Moderne“ taktiek.

Ja, ze hebben ons weer eens in 't gelijk gesteld, de leiders van beroep. Hun onderhandelings-taktiek brengt den arbeiders de Nederlaag, zoo schreven wij in ons vorig nummer. En al doen de „modernen“ financieel een heeleboel, 5% loonsverlaging is al lang „be-onderhandeld“, maar bovendien is een belangrijk deel der textiel-arbeiders zoo gedomoraliseerd, dat ze onderkruipen.

En de kapitalisten? 't Is waar ze blijken er erg op gesteld te zyn de fabrieken weer aan 't draaien te krijgen maar ook de vakbondsleiders weten zeer goed dat de kapitalisten geen philanthropen zyn. Winst, Winst en nog eens Winst ten koste juist van de Nieuwe Menschheid, van het proletariaat. Niets vermogen 't groot gezien, de vakbond daartegen. En voor het eenige middel dat de menschheid reddan kan: de proletarische zelf-actie, ze zyn er even bang voor de „arbeidersleiders“, als de kapitalisten zelf.

Zoo krijgen we dan deze toestand, dat door het gemodder der vakbonden aan het proletariaat zoo elken dag een stuk van hun schamel beeftje wordt afgenomen. Het gaat er mee als met de bekende fabel van den hond wiens staart elken dag een klein stukje gekort werd. Ten slotte is de uitkomst hetzelfde voor het proletariaat.

Daarom moet tot eigen actie gekomen worden. De algemeene solidariteitsstaking. waar ook de revolutionaire vakbonden niet aanwillen was en blijft onder deze omstandigheden ons parool, ten spijt van sommige kortzichtige revolutionairen die meenen dat ze met dezen „loonstryd“ niets te maken hebt.

We hebben er alles mee te maken, want de Twentsche zaak is een politieke aangelegenheid van den eersten rang. De bedoelingen van de vakbonden, onder aanvoering van „Gneraal Stenhuis“ zyn immers o.a. medezeggenschap. Zij wil'en mede te beslissen hebben over de maat en de vorm der verslechteringen. En ze hebben het daarin immers ook al aardig ver gebracht. *Georganiseerd overleg!* Gevolg: de spoorwegaarbeiders 9% loonsverlaging.

In hun statuten vastgelegde 45-uren-werkweek eigenhandig den nek omgedraaid en de gemeente-werklieden van Amsterdam 48-uren werkweek en de voor hen nog komede verslechteringen.

de werkloozen van A'dam die minder dan 38 dagen in een jaar gewerkt hebben, op voorstel van Pothuis, met steun van 't N.A.S.

en Lansing c.s., afgevoerd van de ledenlijst en overgeleverd aan 't Burgerlijk Ambestuur, De textiel-arbeiders verlden jaar 10%- en thans weer minstens 5% loonsverlaging, en tijdens de onderhandelingen daarover, de „christelijken“ heerlijk de gelegenheid latend om alles kapot te maken.

Ziejaar de reeds genoten vruchten van de medezeggenschap.

Wil je niet, lezer nog wrangere vruchten te slikken krijgen, dan moet je, je niet alleen vol afschuw afwenden van deze beroepsleiders-verraders, maar ook ons parool: **practische solidariteit, verder dragen.**

Deze krant was reeds gezet, toen we vernamen, dat de textielslaven weer de fabriek in zouden gaan, vernederd, verslagen, verraden door de textielbaronnen en de vakbonden.

Wij toonden reeds aan, dat elke staking tot zoo'n verloop gedoemd is, indien de arbeiders niet onze taktiek leeren begrijpen en haar weten te volgen.

Ook met de staking bij Werkspoor speelt zich een spelletje tegen de arbeiders af. Ook deze strijders blijven alleen staan; de vakbond doet niets. Wie zijn de s'achtoffers: de stakers en niet de gesalarieerde bestuurders.

Waar zit toch het verstand, ja, het gevoel, het instinct van de andere metaalarbeiders? *Morgen is het jullie beurt, klasseggenooten!*

Ontwaakt dan toch kameraden!! Heb je je solidariteits-gevoel nou heelemaal laten dooden door die verdomde instrumenten van het kapitaal, die vakbonden? Vooruit, je proletarische plicht vervuld!!

Roep de kameraden in 't bedrijf bij elkaar. Spreek, jij lezer, tot ze met al de gloed en de hartstocht die een proletariër, een eerlijk proletariër, die iets doen wil voor z'n klasse, ontwikkelen kan! Uit **solidariteit** moet het werk neer! Geen getalm, kameraad, doe het direct. Klasse-fierheid moet er weer komen in de proletariërscharen, klasse-begrip in de hoofden. Werk daaraan en je handelt in de geest van onze dierbare Rosa Luxemburg en Liebknecht.

Ja, ook de fascisten zyn in actie en begriip dat je, je vijand beter overschatten dan onderschatten mag. Wel is de tijd in Nederland nog niet geheel rijp voor 't Fascisme, echter hebben ze den steun van vele belangrijke kapitalisten. Ja, zy hebben reeds de steun van de gemeenteregering. B. en W., ten deele Soc. democratisch, geven de politie tot steun aan de

Fascisten, die onderkruipers ronselen. Wibaut en Polak steunen dus de Fascisten en de onderkruipers. Is er iets anders te verwachten van Wibaut, die de werkloozen met de gummistok uit de gemeenteraad liet slaan, zoodat zelfs de mijnheer die de „orde“ op marktpleinen door de politie gehandhaafd wenscht, Lisser, „moordenaars“ riep.

En draag jullie eens wapens, jongens van Werkspoor, en treedt op als de Fascisten, dan wordt je neergesabeld! Leve het democratisch gemeentebestuur. Leve Wibaut, Polak, de vrienden van Stenhuis, Pothuis c.s. En vooral leve het eenheidsfront van Wijnkoop-Wibaut-Fascisme.

Laat je niet verblinden kameraad, door een eenheidsfront „tegen“ de Fascisten. Ze verkoopen, ze verraden je met hun revolutionaire en moderne frasen! Ze helpen ons als klasse naar het graf.

Kameraden uit de metaalwereld, laat je klasse-haat je bijeen brengen, maak je **eigen, de eenige eenheid** in je bedrijf zelf. Verbreed de strijd, brengt hem op hooger plan, boven de „afweer“ strijd uit: als **aanval op den Vakbond, de Fascisten, het gemeentebestuur, als aanval op de bezittende klasse,**

voor: de **verovering der productie-middelen**, en het behoud daarvan door middel van de **proletarische klasse-diktatuur**. Voor: de **Nieuwe, de Communistische Gemeenschap.**

Stinnes'-Fimmen-Wijnkoop.

Waarom wij deze drie namen in één adem noemen, lezer?

Wel ze hebben een belangrijk ding gemeen. Stinnes de *Massa*-uitbouter, Fimmen de *Massa*-aan-mekaar lijmmer, Wijnkoop op zoek naar die *Massa*. En de laatste schiet al aardig op bij zijn eerwaardig pogen. Fimmen is reeds gewonnen en de rest volgt van zelf wel. Dit succes is wel-verdiend, de man heeft er kromme sprongen genoeg voor gemaakt, we kunnen al z'n „principes“-veranderingen niet eens bijhouden.

Wat de daden van bovengenoemde drie „massa“-mensen betreft, ze stemmen volkomen, alsof het afgesproken was, overeen.

We zullen het aan het navolgende feit laten zien:

De *Roerbezetting*. Onze, de Communistische Arbeiders Internationale, stelde vast: geen steun noch voor, noch tegen de bezetting-Kiezen voor de belangen der Deutsche kapitalisten, de moordenaars van onze revolutio-